

kladu § 121 odstavec (3) zákona a tudíž i § 13 čís. 2 pojišťovacích podmínek. Zjištěno je, že pojišťovna S. jmenovala ve smyslu § 12 pojišťovacích podmínek kryjícího se s § 124 odstavec (2) zákona oba žalobce zástupci žalované strany ve sporu Josefa V-a proti ní o náhradu škody vedené (č. j. Ck I 261/24), dala žalované příkaz k podpisu plné moci ze dne 18. září 1924 a žalovaná tak učinila. Tím zavdala pojišťovna zřejmě podnět k tomu, že činností těchto advokátů v onom sporu vznikly útraty, jež pojišťovna je podle § 13 čís. 2 pojišťovacích podmínek povinna plně hraditi. Ustanovení § 13 čís. 4 pojišťovacích podmínek odpovídá dosud neúčinnému (§ 167) ustanovení § 121 čís. 4 zákona o pojišťovací smlouvě, jež má právě na mysli případ, kde třetí osoba uplatňuje vyšší nárok, než činí pojišťovací jistina, a ukládá pojistníku poměrnou část útrat, pakli je odsouzen k větší náhradě než činí pojišťovací jistina, což platí, při výkladu podle § 914 obč. zák. (čl. 278 obch. zák.), ovšem za předpokladu, že útraty nevznikly z podnětu pojistitele. Obsahuje-li § 13 čís. 3 pojišťovacích podmínek ustanovení, jež není kryto žádným zákonným ustanovením, že společnost ručí za útraty v poměru pojistné sumy k nároku vznesenému třetí osobou a přesahujícím pojistnou sumu, nepraví, že to platí i tehdy, když společnost zavdala podnět k útratám, a lze ustanovení to vykládati ve smyslu následujícího čís. 4 § 13 pojišťovacích podmínek, a to proto, že úprava podmínek pojišťovacích pochází od ní a jest je vykládati podle § 915 obč. zák. v její neprospěch. Neplyne proto z pojišťovacích podmínek závazek žalované strany ke hrazení poměrné části útrat vzniklých ze zastupování Dr. K-em. Je-li tomu tak, nemůže ani tento na žalované straně žádati poměrnou část útrat, poněvadž věděl, že ve smyslu pojišťovacích podmínek (§ 12) ho jmenovala pojišťovna za zástupce žalované strany a tato z jejího příkazu plnou moc podepsala. Tvořily proto pojišťovací podmínky součást zmocňovací smlouvy a jest jimi vázán i žalobce. Jaký vliv má na závazek k náhradě útrat pojišťovně dodatečný souhlas pojistníka s procesním úkonem z jeho podnětu nekonaným, je posouditi podle jednotlivého případu. Z toho však, že žalovaná zaplatila podle § 6 dodatečných pojišťovacích podmínek 10% útrat 6.000 Kč, nelze nepochybně podle § 863 obč. zák. souditi, že projevila souhlas se smírem uzavřeným žalobcem s poškozeným bez jejího vědomí. Neboť smír ten je oproti poškozenému V-ovi podle §§ 31 čís. 2 a 34 c. ř. s. účinným a k zaplacení 10% útrat je pojistník povinen podle § 6 dodatečných pojišťovacích podmínek za všech okolností. Nelze proto uznati, že žalovaná tím schválila procesní úkony žalobce, a netřeba se zabývati otázkou, jaký vliv má dodatečný souhlas.

Čís. 12201.

Závada v obsazení soudu při jednom roku působí zmatečnost jednání (§ 477 čís. 2 c. ř. s.) při tomto roku, nikoliv však zmatečnost jednání, které bylo provedeno v jiném roku, při němž bylo řízení provedeno znova. Použití protokolu o dřívějším jednání při zmatečném roku neznamena nedostatečné obsazení soudu projednávajícího spor znova a může přicházeti v úvahu jen jako vada řízení.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1932, Rv II 664/31.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Zmatečnost vytýkají dovolatelé proto, že při roku konaném v první stolici dne 29. dubna 1930 byl sepsán protokol takřka výlučně v nepřítomnosti senátu, že předseda se objevil jen na chvíli a vynesl průvodní usnesení, aniž četl důkazní návrhy, a proto zamítl všechny důkazy jako nerozhodné a nařídil výslech stran. Ze spisu vyplývá, že při onom roku nebyl vynesena rozsudek, že při následujícím jednání roku 30. prosince 1930 byl projednán spor znovu před změněným senátem, žalobkyně navrhla rozsudek pro zmeškání pro nedostavení se žalovaných podle § 399 c. ř. s. Žalobkyně pak přednesla to, co v žalobě a v přípravném spise a v protokolech ze dne 1. a 29. dubna 1930, a byla přečtena žalobní odpověď a také tvrzení žalovaných přednesené při roku konaném dne 29. dubna 1930. Rovněž při následujícím roku dne 24. února 1931, při němž byl vynesena rozsudek, a jenž se konal zase před změněným senátem, bylo podle obsahu protokolu provedeno řízení stejným způsobem jako při roku dne 30. prosince 1930. Rozsudek není tedy zmatečným proto, že soud nalézací, znova spor projednavší dne 24. února 1931, nebyl řádně obsazen. Nedostatečnost obsazení soudu při jiném roku mohla by způsobiti zmatečnost jednání při tomto roku, ale nikoli zmatečnost jednání, které bylo provedeno v jiném roku, při němž řízení bylo provedeno znova. Mohlo by tedy jíti jen o zmatečnost roku konaného dne 29. dubna 1930. Použití protokolu o dřívějším jednání při zmatečném roku neznamena nedostatečné obsazení soudu znova spor projednávajícího a může přijíti v úvahu jen jako vada řízení. Ale v tom směru dovolatelé nečiní v odvolání výtky. Odvolací soud neměl příčiny zabývatí se vadností podmíněnou použitím takového protokolu. Vytýkají-li dovolatelé teprve v dovolání, že senát použil zmatečného protokolu, je jejich výtku opožděná, ježto ji zmeškali v odvolání. Ostatně by tato závada neznamena vadu řízení odvolacího podle čís. 2 § 503 c. ř. s., ježto by tato okolnost nebyla na úkor úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci, any nižší soudy skutečně přihlížely k přednesu žalovaných ve zmatečném protokolu. Vždyť se tak stalo ve prospěch dovolatelů a sloužilo právě k vysvětlení věci.

Čís. 12202.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Nepřičí se dobrým mravům soutěže, označuje-li se obchodník technicky vzdělaný jako »kino-inženýr«.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Rv I 1201/31.)

Žalobě, by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se nadále užívání titulu, pokud se týče firemního nápisu »kino-ingenieur Dr. O.« na svých tiskopisech, dopisních papírech, obálkách a reklamních listech jakého-